

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΛΕΝΟΡΜΑΝ : «**Στόν ἴσκιο τοῦ κακοῦ**». (Θίασος Κοτοπούλη). Εἰπώθηκε ὅτι ὁ «Ἰσκιος τοῦ κακοῦ» ἀνήκει στὰ ἔργα τῆς πρωτοπορείας. Αὐτὸ δὲν εἶναι λαθεμένο, τουλάχιστο ἀπὸ μιὰν ὀρισμένη ἀποψη. Γιατὶ ὁ Λενορμάν, ἂν καὶ φραντσέζος δὲ σταματᾷ μπρὸς σὲ μιὰν ἀληθινὴ ἀναπαράσταση τῆς φρίκης τῆς Ἀποικίας, τῆς καταπίεσης τοῦ ἀποικιακοῦ λαοῦ, τῆς κόλασης ὅπου ζοῦν τὰ ἴδια τὰ ὄργανα τῶν καταπιεστώων—στρατιῶτες καὶ βαθμοῦχοι. Ἀκόμη πιὸ σημαντικό εἶναι τὸ γεγονὸς τοῦ ὅτι ὁ γάλλος συγγραφέας προτιμᾷ μιὰ γαλλικὴν ἀποικία.

Ὁ Λενορμάν δὲ φαίνεται νὰ ἔχει ἐξελιχθεῖ σὲ πραγματικὸ ἐπαναστάτη καὶ γι' αὐτὸ ὁ «ἀβανγκαρντισμός» του σταματᾷ ὡς ἐδῶ. Δὲν πάει στὸ βάθος τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ ὡς σύγχρονου φαινομένου. Δὲ δίνει τῇ γραμμῇ τῆς μόνης δυνατῆς λύσης, δὲν προσπαθεῖ νὰ χτυπήσει στὴ ρίζα του τὸ κακὸ ποὺ ἀπλώνει μόνο τὸν ἴσκιο τοῦ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔργου. Θέτει μόνο τὸ πρόβλημα. Αὐτὸ βέβαια εἶναι πολὺ δίχως νὰ εἶναι κι' ἀρκετό.

Κ' ἐπειδὴ δὲ θὰ μπορούσε ὅπωςδήποτε νὰ μὴ βγεῖ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν ὅλη δράση, ὁ συγγραφέας προσπαθεῖ νὰ σκαρώσει πρόχειρα μιὰν ἀφηρημένη θεωρία, ποὺ μὰ τὴν ἀλήθεια οὔτε ἀρχὴ ἔχει οὔτε τέλος, οὔτε στέκεται στὰ πόδια τῆς.

Ὁ Θίασος Κοτοπούλη ἀνέβασε τὸ ἔργο μὲ ξεχωριστὴ ἐπιμέλεια. Ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία εἶχε ὁ πρωτότυπος διάκοσμος. Ἡ ἴδια ἢ Κα Κοτοπούλη σημείωσε μιὰν ἀπ' τὶς μεγαλύτερες φτερινές τῆς ἐπιτυχίας, ὅπως ἐπίσης ὁ κ. Μινωτῆς, στὸ ρόλο τοῦ νεαροῦ συζύγου τῆς, ὅπως κι' ὁ κ. Μυράτ στὸ ρόλο τοῦ διοικητῆ ἑνὸς ἀποικιακοῦ τομέα. Μὰ δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ παρασιωπούσαμε τὴν ἄρτια δημιουργία ἑνὸς τύπου φύλαρχου, ἀπὸ τὸν κ. Γληνό, ὅσο καὶ τοῦ τύπου ἑνὸς μάγου ἐκμεταλλευτοῦ ἀπὸ τὸν κ. Ἀποστολίδη. Ὡς ποὺ ν' ἀποχτήσουμε ἔργα μὲ καθαρὸ ταξικὸ περιεχόμενο, θὰ εἶταν πολὺ εὐχάριστο ἂν ἢ Κα Κοτοπούλη ἐξακολουθήσει ν' ἀνεβάζει κι' ἄλλα σὰν κι' αὐτό.